

ZVON

ÚNOR - FEBRUARY
2026

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

V naší farnosti Our Lady Queen of Martyrs ve Forest Hills pomáhá přes víkend otec Alex z Indie. Dlouhou dobu působil ve státě Maine. Poté ho jeho představený přeložil do New Yorku, do naší diecéze, kde působí jako nemocniční kaplan v nemocnici ve Flushing. Rád vzpomíná na své působení na severu Maine při hranicích s Kanadou. S úsměvem jeho vlastním vypráví, jak byl vlastně jenom jedinou osobou v malém městečku, která měla snědé zabarvení. Proto se mu hned po příjezdu do New Yorku zalíbilo, když viděl ten kolorit různých etnik. Bohoslužby na hranicích s Kanadou v této oblasti, kde téměř všichni umí francouzsky, měly aspoň některé části liturgie (první a druhé čtení nebo Otče náš) ve francouzštině. Otec Alex pochází z jižní části Indie z oblasti, kde ještě donedávna existovaly pouze domluvené sňatky. Předem se domluvilo v příbuzenstvu, kdo a kdy si koho vezme. On byl také „určen“ pro jednu dívku z rodiny. Když se však rozhodl pro kněžství, nezbývalo najít jeho dívce jiného muže. Ta mu pak dlouho vyčítala, že nemohla mít s novým partnerem děti. Otec Alex se za ni modlil a brzy po jeho primici se jí narodilo první dítě...

Otec Alex má plno krásných příběhů z prostředí jeho vlasti, z Indie. Ale já bych rád přiměl jedno jeho kázání, ve kterém připomněl lidem krásnou samozřejmost, kterou ale mnohdy jako samozřejmost nevnímáme. Je to Bůh, který k nám promlouvá. Otec Alex ve svém kázání mluvil o Bohu, který promlouvá ke svým lidem. Mnoho lidí říká, že k nim Bůh nikdy nemluvil. Že by rádi měli tu zkušenost, kdy by mohli jasně slyšet Boží hlas. Co a jak mají dělat. Jak se zachovat v té a té situaci života. Ale Bůh k nám přece promlouvá, říká otec Alex. Písmo svaté, Bible, je přece Boží slovo poslané svým vyvoleným. To je Boží slovo, které k nám mluví. Je ale třeba vzít knihu knih do ruky a číst ji pravidelně.

Přitom mě napadla jedna věc. V životě každého člověka existují období, kdy si nedokážeme představit žít bez určitého opakujícího se zážitku, události, smyslového vnímání atd. Mám teď na mysli hudbu, film, koníčky, které pěstujeme. To všechno mnohdy rádi sdílíme s ostatními. To se však časem někdy mění a v jiném věku se zase věnujeme mnohdy jiným zálibám. To je věc života a jeho tajemství... Já se třeba úplně ponořuji do vynikajícího seriálu o životě Ježíše Krista „The Chosen“. Považuji to teď za zcela vynikající dílo a doporučuji to všem. Víím ale, že časem to může být jiné, že přijde něco lepšího anebo mě to prostě „pustí“. Chci tím říci jednu věc, že prostě člověk se mění a s ním i věci, které má rád. Také chápu, že někomu se ten seriál nelíbí anebo ho nechává chladným, není to jeho „cup of tea“.

Jedna „věc“ má ale výjimku a měli bychom ji stále pěstovat, zdokonalovat a prožívat s vírou, že tato věc předchází něco velikého a tajemného. Je to setkání Boha s člověkem prostřednictvím už dříve zmíněném čtení Bible a potom také mše svatá, ve které se setkávám s Bohem ve zcela unikátní situaci. Totiž Boha, Ježíše, přijímám jako pokrm... Toto setkání nesmí zevšednět, nesmí zapadnout do nějaké rutiny. Přeji vám, milí, čtenáři neutuchající touhu po setkání s Ježíšem při mši svaté. Přeji vám také požehnanou dobu postní, kterou v tomto měsíci na Popeleční středu zahájíme...

Příjemnou četbu

VE FOREST HILLS, 29. LEDNA 2026

papežové popes papežové popes

papežové

papežové

popes

Alexander VI.

papežové

papes MV

Pápež Alexander VI. sa narodil v roku 1431 ako Rodrigo de Borja y Borja. Pochádzal zo Španielska, ktoré bolo práve na vzostupe a jeho strýko bol biskup a neskorší pápež Kalixt III. Tento ho aj vymenoval za kardinála vo veku 25 rokov.

Život Alexandra VI. je dnes námetom pre bulvár a televízne programy, v ktorých sa mieša pravda s prikrášenými historkami. No aj serióznejší bádatelia hovoria o tom, že Alexander nevídaným spôsobom zneužil úrad pápeža pre svoj prospech a prospech pre svojich príbuzných. Pre svoj zhýralý život je niekedy označovaný aj za najhoršieho pápeža v dejinách, hoci žiaľ nebol zďaleka jediný z renesančných pápežov, ktorý žili častokrát aj otvorene morálne skazeným osobným životom. Alexander VI. však bol aj veľmi schopný politický stratég, hoci bol zhýralý a pôžitkársky muž. bol aj veľký mecenáš umenia a ortodoxný pápež.

Už ako kardinál si nerobil ťažkú hlavu z celibátu a len s milenkou Vannozzou dei Cattanei splodil minimálne štyri deti, medzi nimi bol ambiciózny Cesare, ktorému otec neskôr dohodil úrad kardinála. Za tento životný štýl si vyslúžil pokarhanie od pápeža Pavla II., no na uvoľneného cirkevného hodnostára to nemalo príliš veľký efekt.

Pápežom sa stal v roku 1492. Jeho zvolenie však sprevádzajú prinajmenšom podozrenia z kupovania hlasov. Slávny cirkevný historik August Franzen popisuje korupčný mor, ktorý sa usídlil na vysokých miestach vo vtedajšej Cirkvi: nemorálni pápeži si vyberali nemorálnych kardinálov a tí volili ďalších nemorálnych pápežov.

Počas jeho pontifikátu prišlo k objaveniu Ameriky a Alexander sprostredkoval dohodu medzi Španielskom a Portugalskom, ktoré si rozdelili novoobjavené zámorské územia. A zároveň už v Európe začali vrieť rôzne protestné a reformačné hnutia, ktoré samozrejme poukazovali aj na morálnu skazenosť viacerých renesančných pápežov. Keď sa na to však pozrieme dnešnými očami, zistíme, že sa jednalo len o fázu (našťastie), podobne ako tomu bolo v 11. storočí. Avšak samozrejme táto fáza naozaj veľkého pohoršenia výrazne poškodila Cirkev, a prispela k jej rozdeleniu.

Na strane druhej, stále platí starodávna zásada známa od čias pápeža Leva I. Veľkého, že dôstojnosť svätého Petra nezaniká v nedôstojnom dedičovi. To znamená, že pápežský úrad je natoľko vznešený a posvätný, že ho v istom zmysle nepoškodí ani nemorálny pápež. Aj otcovstvo je krásne povolanie bez ohľadu na správanie konkrétneho otca. Boh si často pre svoje ciele používa ľudí, ktorí majú ďaleko od dokonalosti. Vidíme to aj v biblických dejinách: Boh si do svojich služieb povoláva osoby ako napríklad vraha kráľa Dávida alebo nerozvážneho a zbabelého Petra.

Kritici pápežstva radi poukazujú na to, že nemorálni pápeži len odrážajú chybné základy, na ktorom stojí Petrov úrad a vôbec Katolícka cirkev. Faktom však zostáva to, že žiaden nemravný pápež nezrušil cirkevnú náuku a ani si ju neprispôbil svojim chúťkam. To by nás mohlo viesť k myšlienke, že úrad pápeža je predsa len postavený na niečom hlbšom a pevnejšom ako je kvalita ľudského charakteru.

A možno nech nás aj tento príbeh pobáda k vd'ačnosti, že už veľmi dlho máme na čele Cirkvi pápežov za ktorých sa nemusíme hanbiť, ba práve naopak, sú nám naozaj pekným príkladom a inšpiráciou. Pápež Alexander VI. zomrel v roku 1503.

Postní dopis o důvěře

Lukáš Bujna

převzato z www.ccsch.cz

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (Římanům 10,9)

Do postní doby si nesu velkou radost a zároveň bolest. Obojí souvisí s důvěrou. Radost z poznání, že Bůh důvěřuje nám, tobě i mně. Bolest ze zkušeností, jak málo důvěřujeme Bohu, sobě i ostatním, včetně těch, které oslovujeme „sestro“ a „bratře“. Ta radost je jako med a bolest jako popel.

V církvi často hovoříme o víře, ale méně o důvěře. Aby se nám víra „nezdrcla“ na soubor vznešených abstraktních idejí bez vazby na život (postaru se říkávalo „světonázor“), potřebujeme si právě v postní době připomenout, co znamená věřit v Boha a Krista. A co jiného to znamená než důvěřovat Bohu a Kristu?

Ve světě, kde se nám od malička vštěpuje, že nikomu se nedá věřit, se obtížně učíme důvěře. Navíc jsme prožili zklamání z lidí, kterým jsme věřili (a jiní zas věřili nám a taky se „spálili“). Jenže v takovém světě se nemůžeme cítit jako doma. Někdy je těžké důvěřovat, ale ještě těžší je přežít bez důvěry.

Cestou ke znovunalezení důvěry je poselství evangelia, v jehož jádru spočívá Boží důvěra v člověka. Bůh nám důvěřuje natolik, že právě nám, tobě i mně, svěřil poklad víry. Vybral si nás, abychom nesli oheň Ducha, zářili světlem Krista. My pořád máme pochybnosti, ale Bůh je nemá. Věří nám víc než my sami sobě.

Jestliže mi důvěřuje Bůh, co mi brání, abych začal důvěřovat, že i já patřím do příběhu jeho milovaného Syna, člověka Ježíše, jenž ho nikdy nezklamal a svou odpouštějící a uzdravující lásku nabízí i mně?

Bůh mi důvěřuje a přeje si, abych v jeho lásku uvěřil a žil z toho, čemu věřím. Neboť je to láska, která křísí z mrtvých. Křísí z mrtvých mou důvěru ve smysl života, v krásu světa, v naději, že zlo nemá poslední slovo. Proč to vzájemně mezi sebou v církvi více nesdílíme? Proč se častěji neradujeme z důvěry, kterou Bůh projevil nám, tobě i mně, bez ohledu na naši různost a názorové neshody?

Z příběhu, do něhož si nás Bůh s důvěrou pozval, jsme si toho zatím až příliš mnoho vzájemně neřekli, nevyprávěli si o slávě, do níž vstoupil vzkříšený Kristus a kam jdeme v jeho požehnaných stopách.

Jak zpívá Robert Plant: „I believe, it's so much glory from the story untold.“ – „Věřím, že je mnoho slávy v nevyřčeném příběhu.“ Zkusme jej v postní době sdílet, vyprávět si jej, důvěřovat, že v tom příběhu je místo pro každého z nás. Třeba k vlastnímu překvapení časem zjistíme, že více věříme i jeden druhému.

Na slavném obraze Povolání svatého Matouše od italského malíře Caravaggio se odehrává úžasný děj. Pán Ježíš ukazuje rukou na celníka Matouše – a říká následuj mě. Ruka má podobu ruky Boží, kterou známe ze Sixtínské kaple, předávající život prvnímu člověku Adamovi. Ruka Ježíšova dává nový smysl života Matoušovi. Před Ježíšem stojí udivený apoštol Petr, ptající se: „Ten taky? To snad Ne!“ Sv. Matouš udiveně ukazuje na sebe. „Ty voláš mě?“ Tak se můžeme, bratři a sestry, i my ptát Ježíše. „Ty voláš skutečně mě?“ Doba postní je vhodná k těmto otázkám...

Postní doba

Michal Němeček

Popeleční středa 18. února 2026

Příležitost být spolu

Půst je doba výjimečná. Mnohdy se nám stává, že během roku jen s velkým vypětím nacházíme čas na blízké – partnera, děti, přátele. Proto vyhlížíme např. čas dovolené, kdy konečně můžeme být spolu. V podobném významu se odehrává i doba postní. Během roku nám totiž často uniká čas na modlitbu a prostor pro Boha. Proto již více jak sedmnáct set let církev praktikuje jako přípravu na Velikonoce postní dobu, která **má tři sloupy: Modlitbu, půst a almužnu. V postu nejde ani tolik o jídlo, jak se populárně lidé domnívají. Jde mnohem více o čas, o vytvoření prostoru pro Boha.** Právě v období postní doby jsme pozváni hledat více času na Boha. Zřeknutí se jídla či zábavy má vést k plné soustředěnosti na Boha ještě jinými prostředky než jen modlitbou. Je to čas přípravy, vnitřního probuzení, oživení naděje a touhy.

Půst „zdrženlivosti“ a půst „újm“

Protože jde o touhu po intenzitě vztahu s Bohem nejen jednotlivců, ale celého společenství, spojujeme se na začátku Postní doby (na Popeleční středu) a uprostřed Velikonočního tridua (na Velký pátek) společným půstem „zdrženlivosti“ a také „újm“. „Zdrženlivost“ se vztahuje na maso teplokrevných zvířat, protože byla v tradici vždy považována za určitý komfort v běžné stravě. Ryby byly naopak chápány jako pokrm chudých a půst zdrženlivosti se na ně nevztahuje. Tento půst se týká všech křesťanů od 14 let. Na Popeleční středu a Velký pátek jsou dospělí křesťané (od 18 do 60 let), kteří nejsou nemocní, vázání také půstem „újm“, což znamená, že pouze jednou za den se smí najíst do sytosti. Tento výraz nabídnutí sebe sama Bohu, je také cestou sebeovládání a navíc prostředky ušetřené postem shromáždíme pro nějaký charitativní účel. Tyto ušetřené prostředky se slavnostně přináší na Zelený čtvrtek při večerní liturgii jako výraz solidarity našeho společenství s těmi, kteří jsou v nouzi.

www.pastorace.cz

ZEMŘELI

Ve věku 78. let zemřela 17. ledna 2026 paní **Denise Pompl**. Prosím o modlitbu. Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí. Ať odpočívá v pokoji.

Po dlouhé nemoci zemřela paní **Zdenka Rosenberg**. Zemřela v hospici v Little Neck, NY ve věku nedožitých 90. let. Rádi vzpomínáme na její ochotu při pořádání našich zábav v Astorii. Poslední rozloučení se zesnulou se bude konat v příštích měsících. Přesný datum bude oznámen později. Odpočintutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí. Ať Vám dobrotivý Bůh otevře bránu do života věčného, Amen.

Forth Sunday in ordinary time

February 1st, 2026

Lectio Divina with the Sunday Gospels

www.columba.ie

General comments

Michel DeVerteuil

On this Sunday the "continuous reading" of St Matthew's gospel leads us to the Sermon on the Mount, Jesus' long discourse which runs from chapters 5 to 7 and has always been recognised as a summary of all his teaching. If the Sermon on the Mount summarises the teachings of Jesus' public ministry, the Sermon itself is summed up in the 'Beatitudes'. Today's reading therefore launches us on the journey to a deeper understanding of the public ministry which the Church invites us to make during Ordinary Time. Doing lectio divina on the Beatitudes is a different exercise from reading a book on them. There have been many excellent books on the Beatitudes in recent years, No matter how helpful such books are, reading them is not the same as doing lectio on the Beatitudes. With a book our aim is to grasp the message of the Beatitudes. With lectio divina the aim is similar but the method different.

We focus on the text, get to love it (perhaps for the first time) and let it lead us to love the Beatitudes.

As a result the text engages us. Our response to it is not merely "What a beautiful message!" but "What a beautiful text!" and "It has touched me deeply!"

The Jerusalem Bible version introduces each beatitude with the word "happy". This is an unfortunate translation which the New Jerusalem Bible has corrected by returning to the traditional "blessed". Even with "blessed" we need to give it its full biblical meaning. It includes being "happy" (an aspect which was neglected in the past) but adds the notions of "specially chosen by God" and "a blessing for others".

The Beatitudes are "wisdom teaching", a biblical literary form that our Church has tended to neglect in recent centuries. Jesus is reporting facts, not moralising. At no point does he say, "you should do this." He says simply, "people like this are blessed" and lets us draw our own conclusions. We respond by entering into the truth of the passage - not "Jesus is telling me to do this", but "this teaching is true." The wisdom is celebratory and our meditation must be the same. Each beatitude begins with an exclamation - "How blessed!" I must modify the previous point therefore. **Our response is not "this teaching is true" but "how true it is!" and even, "how wonderful that it is true!"**

Wisdom is universal by definition. The Beatitudes are teachings in human living, valid not for Christians only (still less for Catholics only) but for "all men and women of good will", an expression used by all recent popes in their social teaching. We must make sure that our meditation leads to universal conclusions: "all gentle people have the earth for their heritage", "all who are pure of heart see God", and so forth.

As always with *lectio divina*, the text is intended to be in dialogue with our experience. The Beatitudes throw light on our experience and our experience explains the Beatitudes. Our response is not merely "this is true" but "this helps me to understand this parent, friend or teacher who touched my life very deeply" and in turn, "this person helps me understand the Beatitudes."

Referring to concrete experience is specially important with the Beatitudes which are expressed in biblical language that is foreign to us, e.g. "poor in spirit", "hunger and thirst for what is right", "pure of heart", etc. With them especially we will start with our experience of people and let them explain the meaning of the beatitude, e.g. "my mother was the kind of person to whom the kingdom of heaven belongs, so being poor in spirit means being like her".

Jesus himself is the prime example of the Beatitudes in practice. We should apply them to him, basing ourselves on some incident reported in the gospels.

The Beatitudes constitute a whole. They are seven (in the bible, the number indicates perfection) aspects of the model human being - for us Christians, the Jesus way of being human. There is a movement between the seven so that the full picture of the ideal human being unfolds gradually, one beatitude leading spontaneously to another, until we grasp the entire teaching in its complex harmony.

It would be a mistake to look for these connections too quickly however; our reflection would end up "heady" rather than "celebratory".

We take one beatitude at a time (any one), stay with it for as long as we are comfortable and then allow the connections with others to emerge in our consciousness, so that they are all contained in the one.

This will take time and we shouldn't hurry the process. At any one stage in our lives we will find that one beatitude is particularly dear to us. We must be in no hurry to move to another. Perhaps one lifetime is not long enough to love them all - and in any case when we go to the Father we will see them as one.

In the bible we enter wisdom through paradox. Things that are usually opposed are reconciled at a higher level, giving us new insight - and new joy. The Beatitudes are paradoxes and we must make an effort to read them as such which is difficult because they have become familiar and no longer surprise us. If a beatitude does not surprise (even shock) us, it means that we have lost its meaning.

The paradox is in two "movements" (like the movements of a symphony).

- a) A main section brings together two "opposites":
 - "poverty of spirit" and "possessing the kingdom";
 - "gentleness" and "having the earth for one's heritage";
 - "mourning" and "being comforted", etc.

The bringing together is simultaneous. We weaken the Beatitudes when we make the second a "reward" for the first. The bringing together must be based on experience. The question in each case is, "When have I seen these two things combined in one person?"

- b) Having seen the combination, we exclaim "How blessed!" (in the wide sense explained above).

The Beatitudes are generally interpreted as a teaching on the interior life, and so they are. This must be correctly understood however. According to biblical spirituality, our inner dispositions are reflected outwardly, not merely in one-to-one relationships but in every area of human living, including public life, international relations, etc. Some commentators make a distinction between inward and outward looking beatitudes:

- a) three are "inward looking": poor in spirit, mourn, pure in heart;
- b) four are "outward looking": gentle, hunger and thirst for righteousness, merciful, peacemakers, being persecuted.

We must not make too much of this distinction however. All the beatitudes speak of inner dispositions which are reflected outwardly. What we must do is give the beatitudes their full scope, seeing them as ideals of human behaviour at every level:

- our relationship with God;
- one-to-one relationships, as parents, friends, teachers, spiritual guides;
- leadership styles in Church or secular communities;
- relationships between communities within nations and nations within the human family.

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

9. ledna - k lednu 2025 udržuje Svatý stolec diplomatické vztahy s 184 státy. Patří sem Evropská unie a Suverénní řád maltézských rytířů. Z těchto 184 zemí má 93 velvyslanectví u Svatého stolce v Římě, včetně velvyslanectví Evropské unie a Suverénního řádu maltézských rytířů. Kanceláře akreditované u Svatého stolce Ligou arabských států, Mezinárodní organizací pro migraci a Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky mají rovněž sídlo v Římě.

19. ledna - papež Lev XIV. přijal dnes na oficiální audienci v Apoštolském paláci ve Vatikánu českého prezidenta Petra Pavla. Následovalo setkání s kardinálem státním sekretářem Pietrem Parolinem a arcibiskupem Gallagherem, sekretářem pro vztahy se státy a mezinárodními organizacemi.

26. ledna - Prohlášení ERC a ČBK k výrokům proti ukrajinským uprchlíkům. Jsme vážně znepokojeni výroky předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a předsedy SPD pana Tomia Okamury namířenými proti ukrajinským uprchlíkům a proti pomoci, kterou jim Česká republika poskytuje. Jsme s našimi spoluobčany hrdi na dobré jméno, které Česká republika díky své vstřícnosti vůči uprchlíkům má. Je zavádějící a nebezpečné zpochybňovat solidaritu s lidmi v nouzi, do níž se dostali nehledě na svůj původ či míru zavinění. V nouzi se může ocitnout každý a schopnost soucítu a účinné solidarity je jedním z principů naší civilizace. Útok na konkrétní národnostní skupinu a v jejím rámci na zvláště zranitelné, v tomto případě na ukrajinské uprchlíky a mezi nimi na staré, nemocné a závislé na pomoci, připomíná neblahou evropskou minulost obdobných útoků na Židy, Romy a lidi s postižením. Minulost, kterou nechceme opakovat. Myšlenky a slova mají svou váhu. Jsme za ně odpovědní. Proto v tomto případě nemůžeme mlčet. Za Českou biskupskou konferenci, Josef Nuzík, předseda - Za předsednictvo ERC, Pavel Pokorný, předseda

27. ledna - katolické organizace ve Spojených státech založily iniciativu Catholic IMMpact, jejímž cílem je posílit pomoc migrantům a uprchlíkům, kteří v současnosti žijí ve strachu z deportace. Projekt vznikl ve spolupráci institutu Hope Border Institute a Centra pro migrační studia v New Yorku. Reaguje na výzvy papeže Lva XIV. i Americké biskupské konference, aby se církev aktivně zastávala lidí ohrožených odloučením od rodin a porušováním základních práv.

29. ledna - vatikánská sportovní asociace Athletica Vaticana přivezla do Milána olympijský a paralympijský kříž. Slavnostní předání se uskutečnilo při mši svaté v bazilice San Babila, která se během zimních olympijských a paralympijských her Milano–Cortina 2026 stane takzvaným „kostelem sportovců“. Mši svaté předsedal milánský arcibiskup Mario Delpini, koncelebroval biskup Paul Tighe, sekretář Dikasterie pro kulturu a vzdělávání.

!!!!!!!

**V únoru budou nedělní mše svaté v Astorii v 3:00PM
dolní část kostela se opavuje
Mše svaté budou ve farním institutu**

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ÚNORU 2026

datum	úmysl	dárce
1.2.	Za zemřelého manžela Ing. George Kolasu	Věra Kolasa
8.2.	Za zemřelou rodinu Blahovou	Jitka Blahova
15.2.	Za zemřelého Steven Vesely	Irena Vesela
18.2.	Za zemřelé rodiče Pavlicovy	B. a P. Smrčka
22.2.	Za zemřelé Zdenku Rosenberg a Denise Pompl	
28.2.	Za zemřelého Josepha Kasarda	Irena Vesela

BLAHOPŘEJEME

v únoru oslaví narozeniny:

Helena Weirich 3. února, Libuše Král 7. února, Petr Štec 8. února, Anna Sikorjak 22. února, Daniela Neyland 25. února, Rev. Jindřich Kotvrda 26. února, Gustav Ulč 26. února, Jarmila Weirich 27. února, Martin Vraštiak 29. února.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Daniela a Tomáš Brabec, Paul a Jarmila Weirich, Helena Otypka, Jirina Voboril, Vlasta Krupka, Alžběta Sykora, Frank Vasek.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30 am** v dolním kostele **Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY** příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 am u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <https://eastrivercatholics.org>